

STARDANCE XII POROTCI

Zdeněk Chlopčík (v porotě StarDance od roku 2006)

Porotcem StarDance jste od prvního ročníku. Co jste si v roce 2006 od této soutěže sliboval?

Vždycky, když dostanu takovou příležitost, je to pro mne výzva. Musím přiznat, že první ročník byl stres: poprvé před kamerou, přímý přenos, něco říct. Ale každý další a další ročník si užívám, i teď už se těším na ten dvanáctý.

Co jako porotce oceníte na tanečním výkonu někoho, kdo začal trénovat teprve nedávno?

Už jenom to, že se do soutěže člověk pustí, je ochotný obětovat volný čas a s tím co neumí, se postavit před publikum a diváky. Obdivuji to, což ale není můj úkol. V soutěži jsem jako porotce, tudíž proto, abych hodnotil.

Jak by zněla vaše nejzásadnější rada pro všechny soutěžící ve StarDance?

Nestresovat se a zůstat v klidu.

StarDance za jedenáct ročníků prošlo téměř sto párů. Která dvojice pro vás zazářila nejjasněji?

Skvělých soutěžících bylo na parketu opravdu hodně. Za mě nejlepší Aleš Valenta a Taťána Kuchařová.

Z vašeho kolegy v porotě Jana Tománka se letos opět stane soutěžící. Vy byste šel do takové „výměny rolí“?

Z časových důvodů ne. Ale samozřejmě by mě to lákalo.

Tatiana Drexler (v porotě StarDance od roku 2007)

Co jako porotce oceníte na tanečním výkonu někoho, kdo začal naplno trénovat jen pár týdnů před televizním přenosem?

Když se páru podaří najít to, co jim půjde a zakrýt tím nedostatky, tak abychom si všichni mysleli, že umí všechno.

Mezi nejmladší a nejstarší osobností letošního ročníku je víc než čtyřicetiletý věkový rozdíl. Budete všem měřit stejně?

Možná bývám přísnější na mladé lidi, protože mají lepší fyzickou. Bývají i lépe mentálně připraveni na to, co je v soutěži čeká. Mě ale baví starší lidé, protože na parket přinášejí mnoho životních zkušeností.

Jak by zněla vaše nejzásadnější rada pro všechny soutěžící před začátkem prvního přenosu StarDance?

Nevystřílet všechny náboje už v prvním kole.

Z vašeho mnohaletého kolegy v porotě Jana Tománka se letos opět stane soutěžící. Vy byste šla do takové „výměny rolí“?

Tancovala bych ve StarDance jako o život, kdyby ta nabídka přišla dřív. Tak do mých čtyřiceti let. To je podle mě hranice, kdy by si měl člověk uvědomit, že už je židle pro porotce ta lepší volba. Závidím mladým profesionálním tanečnickům a tanečnicím. Myslím, že nic hezčího, než být součástí takového projektu je nemůže potkat.

Už víme, jak vypadá letošní sestava soutěžících. Na kterou z deseti osobností se těšíte?

Těším se velmi na cukráře Josefa Maršálka. My totiž máme se Zdeňkem Chlopčíkem rádi sladké.

Richard Genzer (v porotě StarDance od roku 2019)

Vaše hodnocení v rámci poroty StarDance patří k těm nejzábavnějším. Je to čistá improvizace nebo si děláte přípravu?

Nepřipravuju se na to. Podívám se na tanec a pak mě něco napadne. Říkal jsem si, že to budu hodnotit po svém. Že to nebudu hodnotit odborně, protože když tam sedíte a jste poslední na řadě, tak jeden porotce před vámi například řekne, že ten či ona šli špatně přes patu, další že měl špatně pánev a na mě by zbylo maximálně je jenom pozdravit. Jednotlivá vystoupení tedy hodnotím, jako divadlo. Líbí se mi, když má choreografie nějaký příběh a není to jenom řap, řap, řap.

Už potřetí budete porotcem a v roce 2018 jste soutěží prošel i jako tanečník. Jaká vzpomínka na účast ve StarDance je tou nejintenzivnější?

Před prvním přímým přenosem jsem měl nervy. Mám sice taneční konzervatoř, ale stejně jsme měli trému. To si pamatuju. A pak je dojemné, když člověk ze soutěže vypadne. A jako porotce jsem se dokonce rozplakal dojetím. Při vystoupení Jana Ciny.

Jaká je vaše definice tance, za který zvednete desítku?

Tanec se musí udělat dobře. Ale oceňuju, když má příběh a není to jen bohapusté tancování. Pak ocením uvolněnost a ne urputnost, protože je to vidět.

Když vás chce tanečník nebo tanečnice zaujmout, co rozhodně nesmí udělat?

Nenávidím, když vezmou porotu do hry. Třeba, když tancují a dají mi do ruky růži. To vždycky říkám, aby mě nechali napokoji, že já do choreografie nepatřím. Přejde mi to takové podlézavé. Ale není to tak, že bych pak v hodnocení říkal: „Dali jste mi růži, tak dva body dolů.“